

La Bisbal, 1967

Demà farà una setmana, uns seixanta joves, nois i noies, que vàrem néixer l'any 1967, vam celebrar el que tocava: aquest any en fem 50. La celebració es va fer al poliesportiu de la Pera. Una organització perfecta que va començar fa uns mesos amb trucades, enviament de Whatsapps i correus electrònics. Encara que sempre et veus o saludes algú els caps de setmana empordanesos, la última vegada que ens vam veure molts de nosaltres va ser fa cinc anys, perquè també es va repetir l'acte; però hi havia cares noves. Algunes d'elles que no havia vist en 35 anys i encara vaig reconèixer. Vam parlar també dels que no varen venir i d'un excompany que va morir recentment, Xavier Marquès. Javier Ortiz, guanyador del Grammy Llatí de folclore l'any 2007, devia estar de gira i alguns altres estaven massa atabalats amb comandes de feina de darrera hora. Hi havia els que vàrem iniciar les nostres vides escolars al col·legi de Les Monges, Cor de Maria, abans de passar al Joan de Margarit. Algú es preguntava si hi havia ja avis entre nosaltres –no ho vaig resoldre–, ja que la majoria té fills ja de més de vint anys. Vàrem recordar amb Joan Josep Vidal alguns dels partits de futbol que fèiem a la piscina de la Bisbal, on el meu pare omplia el 600. Passa el temps i els caràcters no canvien. Fins i tot, alguns, com en Pere Sarís, està idèntic. Fer esport i ser vitalment optimista sempre ajuda. En Carles Pongiluppi triomfa amb el negoci turístic i la seva dona, la Helen Bou, parla amb orgull del seu pare, Ernest, que acaba de fer 90 anys. I en Francesc Gispert no para de saludar tothom. Tamen, Anna, Joana i resta d'organitzadors, gràcies.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/07/bisbal-1967/855421.html?utm_source=rss